30/10/2020

Последња бесједа Митрополита црногорско-приморског г. Амфилохија – 9. октобар 2020. године (видео)

Последња бесједа Митрополита црногорско-приморског г. Амфилохија – 9. октобар 2020. године:

Свети Владика Николај који је одржао чувени говор на Ловћену приликом преноса моштију Петра Другог Ловћенског Тајновидца, послије рушења од стране аустроугарских окупотора 1916. године Цркве Светога Петра, рекао је, између осталога, да се Бог стара и брине о дјеци и болесницима, а цетињском митрополиту је подарио крст да носи. И заиста цетињски митрополит се труди да носи и свој крст и крст Митрополије црногорско-приморске – Митрополије Црне Горе, учествујући и овом болешћу у патњама и страдањима милиона људи широм свијета па све до предсједника Америке Доналда Трампа.

Учествујући у ношењу тога крста свеукупнога свијета и Митрополит се ево данас, хвала Богу, причестио Тијела и Крви Господа Бога и Спаса нашега Исуса Христа на празник Светог Јована Богослова, апостола љубави, од кога смо и научили Христове ријечи да су двије главне заповијести: љуби Господа Бога свога свим срцем својим, свом душом својом, свом мишљу својом и свом снагом својом и љуби ближњега свога као самога себе. Љубав као начело

људског живота. И управо, рекао бих, да је Бог је послао патњу човјечанству да би га исцијелио од мржње, од самоуображености, од егоизма, од саможивости, да би човјечанство схватило да смо ипак ми људи слабашни и немоћни на земљи, и да је једини Бог који даје истински живот, не само овај пролазни живот од данас до сјутра. Оваква страдања и подсјећају на достојанство људско, вјечно и непролазно достојанство, јер човјек је биће створено за вјечност, а не за пролазност и ништавило. Бог користи та средства да нас подсјети да смрт није последња ријеч овога живота, него само припрема за оно што је вјечно и непролазно – за вјечно Царство Бога љубави – Оца и Сина и Духа Светога. У то име ја поздрављам и благосиљам свима онима који се брину за моје здравље, молећи да се брину и за здравље свих који страдају, не само овдје у болници у Црној Гори него широм свијета.

Свељудска је патња која је данас завладала и молим се Господу да Бог опрости гријехе свима људима и да нас врати себи и једни другима и вјечним вриједностима, тајни вјечнога живота, да умањи патње, јер није лако носити свијету ову патњу и ово што се данас догађа. Нека би благослов Господњи био на свима, нарочито на онима који се сјећају и мене, јер видим да је много људи са разних страна који се сјећају и моле за мене, и хвала на њиховим молитвама. Надамо се у Господа да ћемо наставити наше дјело и да је ово припрема за наставак дјела, ако Бог да.
Поменусмо цркву на Ловћену, у последње вријеме запањујуће је говорено у Црној Гори никада више 1918. година, што значи никада више ослобођење, намјесто да се каже никада више окупација 1916. година и капитулација Црне Горе. Први пут у њеној историји – капитулација 1916. године. И велики краљ Никола се очевидно поколебао у једном тренутку и повјеровао да ће Аустроугарска, Њемачка, да побиједи, па се повукао. Капитулирала је његова војска, он је напустио Црну Гору и хиљаде људи су отишли у затворе широм Аустроугарске, међу којима је био и обновитељ цркве на Ловћену Митрополит црногорско-приморски Гаврило Дожић, који је држан цијело вријеме рата у затвореништву. И онда се није чудити што 1918. године народ, кога је краљ Никола оставио, више није хтио да га гласа, односно његовог сина наследника, него је за наследника гласао његовог унука. А и он је сам био за стварање Краљевине Југославије, само што ето, по људској слабости, властољубље и самољубље, основни гријех људски, и њега, великога краља, под старе дане је савладало. Али не умањује то његов значај , а у исто вријеме не умањује значај обнове цркве коју је окупатор срушио 1916. године и која је обновљена 1925, и ако буде Господ дао обновиће се она поново.

Нико неће да дира овај маузолеј који је по духу наставак оног споменика

Фрање Јосифа, кога су припремали да подигну 1916. године, срушивши ловћенску цркву и избацивши Његоша са Ловћена. Био је припремљен споменик Фрање Јосифа, а овај маузолеј је по духу наставак тога споменика Фрање Јосифа. И он је свједочанство једнога времена и он ће остати маузолеј, али ће морати да се скине проклетство са Црне Горе које је оставио Свети Петар Други Ловћенски Тајновидац: Проклети били ако ме не сахраните у овој цркви коју сам ја овдје саградио.

Послије учешћа у овој патњи свеопштој Митрополит црногорско-приморски, носећи свој крст, дужан је да скине то проклетство са Црне Горе, да се исцијелимо од тог духа окупаторског који је завладао од времена окупације Аустроугарске да би се зацарио онај Дух Божији, Дух слободе, Дух Христовог васкрсења:

„О преблаги, тихи учитељу,

слатка ли је света бистра вода

с источника твога бесмртнога!

Од твога су св’јетлога погледа

уплашене мраке ишчезнуле,

од твога су хода свештенога

богохулни срушени олтари;

воскресењем смрт си поразио,

небо твојом хвалом одјекује,

земља слави свога спаситеља!“

(Луча микрокозма Светог Петра II Ловћенског Тајновидца).

То је оно чега је свједочанство било и треба да остане Црква Светог Петра на Ловћену, прослављајући Бога живога, прослављајући Црну Гору и овај народ овдје који се вратио Богу и Цркви Божијој послије осамдесетогодишњега лутања њивама глади и безбожништва, њивама братоубилаштва и богоубилаштва. Вријеме је да се поново вратимо Богу и кроз Бога да се вратимо једни другима, а враћајући се Богу и једни другима, враћамо се, ако Бог да, и оним светињама које су уградили преци наши у нас и у наше историјско биће.

У то име благослов Божији свима, на многаја и многаја благаја љета!

mitropolija.com